

[Per Hækkerup.]

Det vil jeg fortælle i folketinget, svarede Baunsgaard.“

Det glæder vi os så til at høre om, og jeg går ud fra, at vi under denne debat får løftet en flig, så vi kan se, hvad det er; regeringen agter at gøre mere præcist.

I statsministerens nye partiblade, Berlingske Tidende, var kommentaren i går mere afdæmpet. Til gengæld er det, som om Berlingske Tidende har strammet sig op i dag, ordene er lidt stærkere, men til gengæld må man sige, at Berlingske Tidende gav statsministeren en venlig hilsen i søndags, da bladet i en leder behandlede resultatet af den sidste gallupundersøgelse i en sprogbrug, der vistnok må siges at være en fornyelse i Berlingske Tidende. I en leder, der bar titlen „Et ordentligt gok“, startede man med at sige følgende:

„Det er et ordentligt gok, vælgerne har tilføjet det radikale venstre op til åbningen af det nye folketingsår“.

Og det må man vist give Berlingske Tidende ret i. Jeg er næsten ked af herefter at skulle føje min karakteristik af talen til, for den bliver nok mere venlig end regeringens egen presses.

Jeg vil godt indrømme, at talen har mange løse ender, mange runde formuleringer og ikke er præcis, det vender jeg tilbage til, men til gengæld synes jeg, at statsministeren og regeringen skal have den ros for åbningstalen, at den i sin rundhed, sin manglende præcision i hvert fald ikke har slået noget porcelæn i stykker. Jeg har opfattet talen som en invitation til oppositionen om forhandling, og ud fra det synspunkt vil vi gerne drøfte problemerne med regeringen og regeringspartierne også under denne debat i håb om, at vi derved kan fremme de forhandlinger, der skal foregå i 21 mands udvalget.

I modsætning til statsministeren vil jeg gerne begynde med det, der må være det centrale i vores debat, nemlig den økonomiske situation og de forestående forhandlinger. Når man skal vurdere den økonomiske situation og regeringens oplæg, synes jeg, der er grund til at erindre sig, at det oplæg, vi her har fået, er af en betydelig mere forsigtig og beskedent karakter end de fanfarer, regeringen tidligere præsenterede for os i sine åbningstaler. Når man tænker på, hvor-

ledes de daværende oppositionspartier optrådte under valgkampen, og hvilke løfter de gav under valgkampen, så må man jo nok erkende, at den første erfaring, vi gjorde med denne regering, var, at regeringens egentlige egenpolitik blev væk. Alt det, man lovede, er der ikke blevet noget ud af, alt det, man stillede vælgerne i udsigt, har man ikke været i stand til at føre ud i livet.

Et års tid senere proklamerede statsministeren med brask og bram, at nu skulle det være de store reformers regering. Det var reformperioden, vi stod over for. Vi må vist erkende, at det er blevet lidt småt med reformerne, og de reformer, der er gennemført, er stort set dem, der var forberedt af den foregående regering.

Vi fik et stykke tid senere proklameret regeringen som den regering, der ville gennemføre et økonomisk systemskifte i Danmark. Det er meget, meget store ord: et økonomisk systemskifte, men det udeblev også. Og nu har vi altså fået en ny åbningstale, hvori regeringen efter en række fallitter på den økonomiske politiks område skal prøve på at forklare, hvad den nu vil.

Dér må jeg som karakteristik af åbningstalen sige, at det var nærmest en begrædelig tone, statsministeren havde på, det var næsten et sortmaleri, statsministeren her præsterede, og det kan måske være begrundet i betragtning af regeringens indsats af lave et sådant sortmaleri. Men til rigtigheden af dette sortmaleri, denne fremstilling af Danmarks vanskelige økonomiske situation, vil vi svare både nej og ja.

Det er forkert, hvis man vil fremstille det således, at Danmark realøkonomisk står i en dårlig situation. Hvis vi ser på de realøkonomiske faktorer, på produktionen, på produktiviteten, på eksporten, på levestandarden, så må vi konstatere, at det danske erhvervsliv har skabt en bedre realøkonomisk situation, end vi har oplevet tidligere, at der har været en fortsat fremgangslinje i produktion, produktivitet, levestandard, eksport osv. Det vil sige, at det realøkonomiske grundlag er godt nok, det er ikke her, vanskelighederne findes.

Derimod må vi erkende, at på det område, hvor vi også har kunnet glæde os over en gunstig udvikling i en lang årrække, nemlig beskæftigelsen — og vi kan stadig væk glæde os over, at vi har fuld beskæftigelse,